

gen til Lybæk, efter at Skibet havde været opankret 2—3 Kilometer fra Land paa Frederikshavns Red. Baade paa Befragtnings- og paa Bortsejlingstidspunktet gjaldt der Forbud mod Udførsel af Hvede fra Danmark.

Det saaledes oplyste Forhold blev meget skarpt fordømt af alle de Talere, som deltog i Drøftelsen i Folketinget.

P. Th. Nielsen udtalte: „Den (Sagen) er i sig selv slem nok. Dette, at man for lumpen Vindings Skyld udsætter Landet for de største udenrigspolitiske Vanskeligheder, maa vi udtale den skarpeste Fordømmelse af.“

Povlsen udtalte: „Offentligheden har fældet sin haarde og fuldt retfærdige Dom over de Mænd, som var implicerede.“

Ellinger udtalte: „Ligesom tidligere ærede Talere skal jeg udtale, at vi anser det, som er sket, for absolut forkasteligt og fordømmeligt.“

Starcke udtalte, at han troede, at en tidligere Taler (Stilling) „i det væsentlige i sin Tankegang var i Overensstemmelse med den almindelige Dom, som fældes Landet over, om de Mænd, som for at skaffe sig en pekuniær Fordel tilsidesætter Hensynene baade til vore indre Forhold og vore ydre Forhold. I denne Henseende er der sikkert ingen Uenighed i den offentlige Mening herhjemme.“

Ligeledes var der Enighed om, at det fremlagte Lovforslags skærpede Straffebestemmelser direkte foranledigedes af „Skjoldborg-Sagen“.

I denne almindelige Fordømmelse deltog ogsaa Stilling, og naar nu alene Folketingets Samtykke til Sagsanlæg mod Stilling søges, kan altsaa Begrundelsen til at give saadant Samtykke ikke findes i den fordømmende Tendens i Stillings Tale eller i Stillings Udtryk for denne Fordømmelse (f. Eks. almindelige Benævnelser som „landsskadelig“, „smudsig“ o. l.), thi om at udlevere en enkelt Rigsdagstaler til Domstolene paa alles Vegne er der ikke og kan der ikke være Spørgsmaal, og Stillings Fordømmelse og hans Udtryk derfor afveg kun i Form, men ikke i Indholdet fra

de øvrige Taleres. Om Talernes Form i Folketinget er det imidlertid Formandens og ikke Domstolenes Sag at dømme.

Udvalget har derfor indskrænket sig til at undersøge, om Folketingsmand Stilling i sin Tale har ladet falde Udtalelser, som bortset fra denne almindelige Fordømmelse maatte krænke Generalkonsul Hansen personlig, og dernæst, om disse Udtalelser gik ud over Grænserne for den parlamentariske Ytringsfrihed, som maa hævdes, og som det er Grundlovens § 57's Hensigt at hævde. Særlig har Udvalget haft Opmærksomheden henvendt paa, om Stilling er fremkommet med nye Beskyldninger eller ubeviste Paastande, som Nægtelse af Samtykke til Sagsanlæg kunde afskære Generalkonsul Hansen fra at rense sig for, idet dette Moment ved tidligere Lejligheder har spillet en Rolle for Afgørelsen af Samtykkes Givelse eller Nægtelse.

Udvalget har da drøftet følgende 4 Udtalelser af Stilling:

1) „Johan Hansen reddede endda hele Fortjenesten. Naar jeg i denne Forbindelse bruger Ordet Fortjeneste, tænker jeg mig det sat i Citationstegn. Ved Fortjeneste forstaar man jo almindeligvis noget hæderligt, men det var der absolut ikke noget af i denne Affære.“ (Tidenden Sp. 2040).

2) „Det bedste, tror jeg, vilde være, om der til Pengestrafen kunde knyttes et passende Maal af Forbedringshus, saa at de Folk, som foretager sig den Slags Handlinger, i alles Øjne bliver stemplet med det eneste Stempel, de fortjener, nemlig Forbryderens.“ (Tidenden Sp. 2041).

3) „Ligeledes forekommer det mig, at det vilde være i høj Grad passende, om Generalkonsul Hansen tog Anledning til at frasige sig de 1,200 Kr., han aarlig oppebærer i Statspension, at Velanstændighed og Taktfølelse maatte byde ham det, men om han gør det, bliver ganske vist en anden Sag.“ (Tidenden Sp. 2042).

4) „Men jeg vil fra denne Plads, som jeg anser for den øverste i vort Land, betegne denne Handling . . . som fuldt saa